

- Jeg kan godt rumme, at hun skal dø

Af Stine Charlotte Hansen
stch@fyens.dk

- Jeg har et dejligt liv, men jeg vil gerne mere, siger Susanne Søgaard, der er frivillig i Palliativt Frivilligt Netværk. FOTO: MORTEN RODE

Susanne Søgaard besøger en døende kvinde en gang om ugen. Hun vil gerne være noget mere for nogen, og derfor blev hun frivillig

Susanne Søgaard venter foran en ukendt dør. Hun har netop ringet på og venter spændt på at se, hvem der åbner.

Hun skal besøge en døende kvinde for første gang. Hvis det går godt, skal de mødes en gang om ugen i resten af kvindens liv.

Susanne ved ikke, hvad kvinden fejler, og hvordan hun er dødeligt syg. Det er meningen, at det skal være sådan, for de skal bare være sammen uden fokus på sygdom og død. Men hun ved, at der kan gå noget tid, før døren bliver åbnet. Det kommer an på, om kvinden sidder i kørestol eller er frisk nok til at gå.

Susanne venter.

Frivillig

Susanne har selv et travlt liv. Til daglig underviser hun på deltid, og har sin egen forretning i Rudkøbing, hvor hun bor. Hun synger i kor og er kirkesanger.

- Jeg har et dejligt liv, men jeg vil gerne mere. Jeg har altid gerne villet være frivillig, fortæller hun.

Hun hørte om Palliativt Frivilligt Netværk i radioen. Og det skulle være det. Hun ville gerne gøre noget for en døende.

Der går ikke længe, før nogen åbner døren. Kvinden bag den er også spændt.

Og glad for at se Susanne.

Der er boller i ovnen, og på terrassen falder solen ind. Små løg er plantet i en krukke. Foråret nærmer sig.

De taler hyggeligt sammen.

Efter halvanden time bryder Susanne op. Det handler om at fornemme, hvornår energien er løbet ud.

Sikke et liv

Da hun kører hjem i bilen, tænker hun over damen og livet. At møde en, man ved skal dø, er på sin vis vemodigt.

- Sikke dog et spændende liv, og sikke et spændende menneske. Jeg ved, at det her har sin egen tid. Men sådan er det jo, siger Susanne.

- Jeg kan godt rumme, at hun skal dø. Jeg har altid haft et åbent forhold til døden. Min mor har været i sygehusvæsenet, så vi har talt om det hjemme. Desuden sad jeg selv hos min mor, da hun døde, og min bror, da han døde.

Den tætte kontakt til døden, får hende til at værdsætte sit eget liv mere.

- Det bliver mere dyrebart. Man ved jo, at man fødes og dør. Alt andet vælger man. Og så handler det om hvilke valg, man træffer. Det er fantastisk at blive mindet om, for man får et andet perspektiv, og det gør livet sjovere. Bedre.